

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 358/2025-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) a sudcov Petra Molnára a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Jánom Foltánom, Štvrť SNP 708, Galanta, proti postupu Okresného súdu Galanta v konaní vedenom pod sp. zn. 0T/299/2019 a jeho uznesení z 12. apríla 2024 a uznesení Krajského súdu v Trnave sp. zn. 5Tos/134/2024 z 18. decembra 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 10. apríla 2025 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv zaručených čl. 17 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 48 ods. 1 ústavy, čl. 50 ods. 3 a 4 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 a ods. 1 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), a to postupom okresného súdu v konaní sp. zn. 0T/299/2019 a jeho uznesením z 12. apríla 2024 a uznesením krajského súdu sp. zn. 5Tos/134/2024 z 18. decembra 2024. Žiada zrušiť rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu, vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie a priznať mu náhradu trov konania.

2. Sťažovateľ, hoci je riadne zastúpený advokátom, k ústavnej sťažnosti nepripojil rozhodnutia, ktoré napáda, preto ústavný súd pri zistení skutkového a právneho stavu veci mohol vychádzať len z podanej ústavnej sťažnosti. Z ústavnej sťažnosti vyplýva nasledujúci stav veci:

3. Dňa 12. apríla 2024 rozhodol okresný súd uznesením sp. zn. 0T/299/2019 v trestnej veci sťažovateľa vedenej pre prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona o žiadosti sťažovateľa o osvedčenie sa v skúšobnej dobe podmieneného upustenia od výkonu zvyšku trestu zákazu činnosti na verejnom zasadnutí tak, že vyslovil, že sťažovateľ sa v skúšobnej dobe podmieneného upustenia od výkonu zvyšku trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu neosvedčil, a preto zvyšok trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu vo výmere 507 dní, ktorý mu bol uložený trestným

rozkazom okresného súdu sp. zn. 0T/299/2019 z 29. novembra 2019 právoplatným 29. novembra 2019 a od ktorého výkonu zvyšku mu bolo podmienene upustené uznesením okresného súdu sp. zn. 0T/299/2019 zo 7. júla 2021 právoplatným 7. júla 2019, vykoná. V odôvodnení napádaného uznesenia sa okresný súd vysporiadal aj s námietkou sťažovateľa týkajúcou sa jeho neznalosti slovenského jazyka, v ktorom bolo celé trestné konanie vedené. Okresný súd predmetnú námietku považoval za účelovú, pretože sťažovateľ neznalosť slovenského jazyka ani raz v priebehu konania nenamietal a navyše už pri svojom prvom výsluchu vyhlásil, že slovenský jazyk ovláda slovom aj písmom a tlmočníka nežiadal v prípravnom konaní, ako ani v konaní pred súdom.

4. Proti uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorú krajský súd uznesením sp. zn. 5Tos/134/2024 z 18. decembra 2024 zamietol. Krajský súd v odôvodnení uznesenia uviedol, že namietané porušenie práva sťažovateľa na obhajobu absenciou poučenia o možnosti žiadať tlmočníka zo strany okresného súdu nebolo zistené, resp. obsah tohto práva je odlišný od jeho interpretácie sťažovateľom. Krajský súd sa rovnako vysporiadal s námietkou sťažovateľa týkajúcou sa správnosti výpočtu zvyšku trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti predovšetkým namieta porušenie práva na obhajobu, čo odôvodňuje tým, že je maďarskej národnosti a v konaní pred súdom nebol poučený o svojich právach, najmä o práve na tlmočníka. Takýmto postupom všeobecných súdov malo dôjsť k závažnému porušeniu jeho práva na obhajobu.

6. Sťažovateľ tiež považuje napádané uznesenie okresného súdu v spojení s odôvodnením uznesenia krajského súdu za nezrozumiteľné a nepreskúmateľné aj z dôvodu, že v ňom nie je uvedené, z čoho vychádzal súd pri svojom rozhodovaní o dĺžke zvyšku trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu, ktorý by mal sťažovateľ vykonať. Z odôvodnenia rozhodnutí nie je možné určiť, akú dĺžku uloženého trestu považujú súdy za vykonanú, ani to, od ktorého okamihu počítali dĺžku ešte nevykonaného trestu, a teda na základe akého výpočtu dospeli súdy k záveru, že odsúdený má vykonať zvyšok trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu vo výmere 507 dní.

7. Podľa názoru sťažovateľa krajský súd tým, že bez výhrad akceptoval tvrdenia okresného súdu bez toho, aby bolo preukázané, že sťažovateľ bol v každej fáze trestného konania riadne poučený o svojich právach a bol presvedčený o správnosti postupu okresného súdu, konal v rozpore s jeho úlohou ako súdu sťažnostného. Krajský súd tým, že zamietol sťažnosť sťažovateľa bez toho, aby sa zaoberal argumentáciou sťažovateľa a jeho obhajcu, porušil zásadu práva na obhajobu a spravodlivý proces.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Ústavný súd pred tým, než pristúpi k predbežnému prerokovaniu ústavnej sťažnosti sťažovateľa, považuje za nutné poznamenať, že podľa § 45 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) je viazaný nielen rozsahom, ale aj dôvodmi ústavnej sťažnosti. Vo vzťahu k ústavnej sťažnosti sťažovateľa to má za následok, že sa napadnutými postupmi a rozhodnutiami všeobecných súdov bude zaoberať len cez prizmu kritiky skutkovej stránky trestnej veci sťažovateľa s dôrazom na relevantné argumenty sťažovateľa.

10. Sťažovateľ k ústavnej sťažnosti musí pripojiť aj kópiu právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkaz o inom zásahu, ktorým malo dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd (§ 123 ods. 3 zákona o ústavnom súde). Sťažovateľ k ústavnej sťažnosti nepripojil kópiu právoplatných rozhodnutí, ktorými malo dôjsť k zásahu do jeho základných práv, a už samotná táto skutočnosť odôvodňuje odmietnutie jeho ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

III.1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 17 ods. 1 a 2 ústavy, práva podľa čl. 33 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 písm. c) dohovoru:

11. Ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti sťažovateľom namietaného porušenia základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1 a 2 ústavy odmieta pre jej zjavnú neopodstatnenosť s poukazom na § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde, pretože s prejednávanou vecou nesúvisí.

12. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ namieta aj porušenie čl. 33 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 písm. c) dohovoru. Vzhľadom na to, že predmetné ustanovenia v ústave a dohovore absentujú, ústavný súd by ústavnú sťažnosť musel odmietnuť aj v tejto časti pre jej neprípustnosť s poukazom na § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde.

III.2. K namietanému porušeniu uplatnených práv postupom a uznesením okresného súdu:

13. Ústavný súd vo vzťahu k ústavnou sťažnosťou napadnutému postupu a uzneseniu okresného súdu pre úplnosť poukazuje na to, že v zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy poskytuje ústavný súd v konaní podľa čl. 127 ústavy ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je teda rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom ochranu základným právam a slobodám poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo a ústavný súd až subsidiárne. Vo vzťahu k postupu okresného súdu ako súdu prvostupňového disponoval sťažovateľ opravným prostriedkom – sťažnosťou, o ktorej bol oprávnený a povinný rozhodnúť krajský súd ako súd nadriadený. Tomuto postupu totiž bráni zistený neodstrániteľný nedostatok procesnej podmienky spočívajúci v nedostatku právomoci ústavného súdu. Z uvedeného dôvodu by ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti musel odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

III.3. K namietanému porušeniu uplatnených práv uznesením krajského súdu:

14. Vo vzťahu k namietanému uzneseniu krajského súdu sťažovateľ namieta porušenie základného práva na obhajobu, čo odôvodňuje absenciou riadneho poučenia súdu o práve na tlmočníka. Sťažovateľ zároveň považuje uznesenie krajského súdu za nezrozumiteľné a nepreskúmateľné

z dôvodu, že v ňom nie je uvedené, z čoho vychádzal súd pri svojom rozhodovaní o dĺžke trestu, ktorý by mal sťažovateľ vykonať. Sťažovateľ zároveň napáda postup krajského súdu v tom, že ten bez výhrad akceptoval tvrdenia okresného súdu bez toho, aby bolo preukázané, že sťažovateľ bol v každej fáze trestného konania riadne poučený o svojich právach. Krajský súd tým, že zamietol sťažnosť sťažovateľa bez toho, aby sa zaoberal argumentáciou sťažovateľa a jeho obhajcu, mal podľa názoru sťažovateľa porušiť zásadu práva na obhajobu a spravodlivý proces.

15. Ústavný súd uvádza, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je ústavný súd alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. napr. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, III. ÚS 264/2023, III. ÚS 493/2023). Je v právomoci všeobecného súdu vykladať a aplikovať zákon a pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležite odôvodnený, ústavný súd nemá príčinu doň zasahovať (m. m. napr. I. ÚS 19/02, II. ÚS 357/06, III. ÚS 264/2023, III. ÚS 493/2023, IV. ÚS 238/05). O arbitrárnosti pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06, III. ÚS 264/2023). O to v danom prípade s dôrazom na v tomto uznesení prezentované dôvody nejde.

16. V popísaných okolnostiach ústavný súd považuje napadnuté uznesenie krajského súdu za ústavne plne udržateľné, nesignalizujúce ústavnoprávne defekty, ktoré by si vyžadovali prijatie ústavnej sťažnosti v tejto časti na ďalšie konanie.

17. Sťažovateľ podal proti rozhodnutiu okresného súdu sťažnosť, v ktorej rovnako namietal porušenie práva na obhajobu a nezrozumiteľnosť a nepreskúmateľnosť rozhodnutia z dôvodu, že v ňom absentujú okolnosti, z ktorých vychádzal okresný súd pri rozhodovaní o dĺžke trestu, ktorý by mal sťažovateľ vykonať. Na obe námietky mu krajský súd odpovedal a svoj názor na tieto námietky explicitne uviedol. Sám sťažovateľ citoval v podanej ústavnej sťažnosti časti odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu, v rámci ktorých sa uvedenými námietkami sťažovateľa krajský súd zaoberal.

18. K námietke sťažovateľa o porušení práva na obhajobu, ku ktorému malo dôjsť absenciou riadneho poučenia súdu o práve na tlmočníka, ústavný súd pre úplnosť dodáva, že v zmysle čl. 47 ods. 4 ústavy a čl. 6 ods. 3 písm. e) dohovoru obvinený nemá právo požadovať a konajúci súd alebo orgány činné v trestnom konaní nemajú povinnosť zabezpečiť tlmočenie do materinského jazyka obvineného, ak obvinený vyhlási, že rozumie inému jazyku, a súdy alebo orgány činné v trestnom konaní považujú za preukázané, že obvinený rozumie tomuto inému jazyku, do ktorého sa priebeh trestného konania má tlmočiť (II. ÚS 253/2014).

19. Tak ako uviedol krajský súd, zo spisu vyplýva, že v predmetnej veci bol sťažovateľ poučený o svojich právach v zmysle § 28 ods. 1 a nasl. Trestného poriadku (vrátane práva na tlmočenie a preklad) minimálne dvakrát, a to 26. novembra 2019 a 27. novembra 2019 (vyplýva to z čl. 9 a nasl. a čl. 14 a nasl. súdneho spisu), pričom v oboch prípadoch uviedol, že je maďarskej národnosti, avšak slovenský jazyk ovláda slovom aj písmom, nežiada preklad písomností ani tlmočenie obsahu úkonov trestného konania. Sťažovateľ následne komunikoval so súdom v slovenskom jazyku a žiadal o podmienené upustenie od výkonu zvyšku trestu zákazu činnosti, pričom aj na verejnom zasadnutí so súdom komunikoval v slovenskom jazyku, a to pomerne

rozsiahlo a plynulo (uvedené vyplýva zo zvukového záznamu z verejného zasadnutia konaného 10. apríla 2024).

20. Ústavný súd, berúc do úvahy vyhlásenia sťažovateľa, najmä o ovládaní slovenského jazyka, konštatuje, že všeobecné súdy a orgány činné v trestnom konaní nerezignovali na svoju povinnosť zabezpečiť férový proces vo vzťahu k sťažovateľovi s ohľadom na jeho práva garantované čl. 47 ods. 4 ústavy a čl. 6 ods. 3 písm. a) a e) dohovoru. Všeobecné súdy postupom, že konali so sťažovateľom v slovenskom jazyku, postupovali *intra legem*, keďže považovali za preukázané, že sťažovateľ ovláda slovenský jazyk pre účely porozumenia trestnému konaniu. Napadnutým uznesením krajského súdu nemohlo dôjsť k porušeniu práva sťažovateľa na obhajobu, a preto ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť v tejto časti odmietol s poukazom na § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre zjavnú neopodstatnenosť.

21. Rovnako ústavný súd poukazuje na to, že z odôvodnenia uznesenia krajského súdu sú zrejmé okolnosti, z ktorých vychádzal súd pri rozhodovaní o dĺžke zvyšku trestu zákazu činnosti, ktorý by mal sťažovateľ vykonať. V odôvodnení uznesenia krajský súd jasne uviedol, že sťažovateľovi začal zákaz činnosti plynúť 26. novembra 2019, teda momentom zadržania vodičského preukazu, a tento zákaz trval do 7. júla 2021, keď sťažovateľovi bolo od zákazu činnosti podmiennečne upustené. Rozdiel medzi dňom podmiennečného upustenia od trestu zákazu činnosti, t. j. 7. júlom 2021, a dňom, keď by trest bol inak sťažovateľom riadne vykonaný, t. j. 26. novembrom 2022, je presne 507 dní. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosť aj v tejto časti odmietol s poukazom na § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre zjavnú neopodstatnenosť.

22. Odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku má za následok, že už bolo bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa artikulovaných v sťažnostnom petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. júna 2025

Euboš Szigeti
predseda senátu